



Taban Paride. El bisbe creu que les eleccions al Sudan "són una farsa".

"Volen suprimir el sud del Sudan"

Taban Paride, el bisbe de Torit, parla de "guerra oblidada" i critica la passivitat occidental en les atrocitats comeses pel règim islamista del Sudan contra les poblacions del sud del país. "Volen suprimir el sud i islamitzar i arabitzar els supervivents", declara amb vehemència el bisbe, que té un munt d'històries per a contar sobre aquesta política d'anihilament.

La guerra, començada l'any 1983, ha matat centenars de milers de persones i ha abocat a l'exili quasi un altre milió de persones. Paride ha estat un testimoni d'aquesta persecució, des la seva diòcesi de Torit, una petita localitat situada prop de la frontera amb Uganda i Kenya i ara en zona controlada per la guerrilla.

Acusat d'estar al servei de la guerrilla, el bisbe de Torit (Sudan), Taban Paride, parla de les atrocitats comeses pel règim islamista.

"En aquest moment el gran perill del sud és el fonamentalisme instal·lat a Khartum. Cal dir que els règims anteriors tampoc no havien fet res pel sud, al contrari. La política del govern del nord sempre ha estat la mateixa: eliminar el sud", comenta el bisbe.

Present a Barcelona durant les eleccions sudaneses de principi de març, Paride liquida el tema amb una frase, "són una farsa", també utilitzada per l'oposició moderada al règim islamista que presideix el general Omar al-Bechir. "Es tracta d'un intent del govern de presentar una imatge democràtica, quan no ha canviat absolutament res", assegura el bisbe de Torit.

Paride és acusat per Khartum d'estar al servei de la guerrilla, de ser, resumint, el portaveu dels insurgents. Ell ho desmenteix, però admet que la guerrilla de l'Exèrcit Popular d'Alliberament del Sud (APLS), que dirigeix John Garang, és ben organitzada i gestiona d'una forma correcta les zones que controla. Les divisions de la guerrilla, segons el bisbe, són fomentades pel govern, que passa armes als grups ètnics rivals. "És la política de dividir i vèncer", proclama.

La ajuda de la guerrilla. El bisbe de Torit nega que la guerrilla rebi ajuda externa, encara que reconeix que Eritrea li fa costat. "Ni Uganda ni Etiòpia intervenen en el conflicte. El govern diu que la guerrilla és sostinguda des de fora per demanar ajuda econòmica a l'Iran i a l'Iraq. Els del nord —continua— ens neguen la capacitat de pensar i per això es creuen que qualsevol cosa que fem ha estat manipulada des de fora".

En canvi, les implicacions de l'Iran en el conflicte són ben clares, segons Paride. "Juba, la capital del sud assetjada per la guerrilla, és alimentada per un pont aeri del nord. D'on treu el govern els diners necessaris per a enviar cada dia desenes d'avions a Juba amb armament, queviures i soldats?, es demana. I respon: "És un fet conegut a nivell d'ambaixades". Encara que la diplomàcia occidental no hagi acusat mai l'Iran, els serveis secrets d'uns quants països han percebut la presència d'assessors iranians al costat de l'exèrcit sudanès que combat la rebel·lió de Garang. França també ha estat implicada en el conflicte pel lliurament d'Ilych Ramírez Sánchez, el famós terrorista veneçolà Carlos, el 15 d'agost de 1994. La premsa de París va assegurar que el govern de Khartum havia rebut, en canvi d'aquesta peça valuosa, informació dels satèl·lits sobre els moviments de la guerrilla.

El conflicte, segons el bisbe Paride, no és religiós, per més que els botxins actuïn en nom de l'Islam i la majoria de les víctimes siguin cristianes i animistes. "Hi ha musul-



mans que fan costat als cristians i per això en sofreixen les conseqüències. El mal —continua— és el fonamentalisme instal·lat a Khartum”. L’ideòleg del govern és Hassan al-Tourabi, líder del Front Nacional Islàmic (FNI), que cada vegada té més influència en el president al-Bechir. Els nord-americans, que van deixar l’ambaixada a corre-cuita el 8 de febrer prop passat per anar a Nairobi, asseguren que qui mana a Sudan és al-Tourabi.

Paride és molt crític fins i tot amb el Vaticà. “Tot el món ens diu que hem d’anar amb compte. És com si un metge fos davant un pacient greu i deixés que la malaltia anés avançant, sense fer res per impedir-ho —comenta—. En aquest cas, el govern del nord va liquidant el sud, i el deixen fer”.

El bisbe ha recorregut mig món denunciant les agressions de què són víctimes les poblacions meridionals del Sudan. Ha trobat comprensió, però pocs han gosat dir-li que actuarien per aturar aquesta guerra. Paride conta que el secretari general de les Nacions Unides, l’egipci Boutros Boutros-Ghali, li va dir que l’entenia, però que no hi podia fer res. “Ha de demanar als governs occidentals que pressionin el Sudan”, li va dir.

“S’ha de dir prou”. “És el moment de dir prou”, exclama Paride. I aleshores utilitza l’Evangeli per dir: “L’església ha de ser com Jesús, que es troba davant els fariseus i els diu: sou uns fariseus. És hora que el Vaticà

Paride visita un dels pobles del Sudan meridional, zona que pateix la persecució del règim islamista del país. Durant els anys que ha passat recorrent el sud del país en guerra, el bisbe ha estat testimoni directe de les agressions comeses pel govern del nord. Però l’ajuda que demana és per a tothom.

digui a Khartum: sou fariseus i dieu mentides”.

Durant els anys que ha viscut recorrent el sud del Sudan en guerra, el bisbe n’ha vistes de tots els colors. S’estima més de no parlar de les vegades que ha hagut d’amagar-se, “com si fos l’església de les catacumbes”, ni de quan s’ha vist obligat a alimentar-se amb arrels. Als camps de refugiats de Kenya i d’Uganda també ha compartit el dolor de les persones que han hagut de deixar les terres i han perdut tot quant tenien: bestiar, eines de conreu i familiars. “Els islamistes es mouen bé entre els refugiats, perquè els poden oferir ajuda, cosa que no podem fer nosaltres per manca de recursos”, adverteix el bisbe.

“L’ajuda que jo demano és per a tothom, sense exclusions”, assegura Paride. Ell no pregunta quina religió professen els qui han de rebre ajuda ni a quin grup ètnic pertanyen. “Les nostres activitats humanitàries, les realitzem sense tenir en compte la religió o la tribu”, proclama.

Aprofita les estades fora de casa, a Europa i als Estats Units, per explicar el drama del Sudan meridional i per demanar diners per als camps de refugiats dels països veïns i per a les poblacions de les zones alliberades. A Barcelona hi ha un compte corrent de solidaritat amb els pobles del sud del Sudan (La Caixa, oficina 1158, compte 30206).

Antoni Castel